

La Tria dels Professors

Curs 2016-17

Taller Literatures autobiogràfiques. Raquel Picolo

Dietari: El goig de ser (jo entre els altres), Rosa Guàrdia Grau

12 de setembre del 2016

Primer dia de classe per a nens i nenes i jo esmorçant!

Alliberada i feliç de no haver d'anar a l'escola. Hi penso, somio amb les companyes, amb nens que no em fan cas... però no ho trobo a faltar. Feina feta! Quaranta-dos anys fent de mestra, intensament, compromesa, exigent. Ha estat el què m'ha definit fins fa poc. Ara em reinvento, em rescato, recupero el meu jo amb el valor afegit que ens dóna el temps, la vida.

No sóc només jo, els altres em defineixen: **el meu home**, com a dona i companys de vida; **els meus fills** com a mare, ja des de lluny; **els néts** com a àvia. I encara **els pares**, com a filla, no és ben bé com a filla, els papers s'han invertit fa temps, ara ells se senten "protegits" per mi. **Les amigues, les dones**, amb qui em sento més lliure, més jo, sense rols, jo i prou. Cadascuna amb la seva vida. El

temps compartit amb elles és un temps, a banda, un espai nostre on ens reforcem, ens acompanyem, ens expliquem a nosaltres mateixes, al jo. Com un mirall on mostrem la millor cara i de passada ens fem millors. Encara, tot i la jubilació, **les companyes de feina** amb qui encara ens trobem. M'escolten, em respecten. Tots som models! Ho tinc clar. Per això val la pena acabar essent un bon model.

Tenir cura dels altres i deixar-me cuidar. No ho permeto gaire, em costa demanar ajuda, massa orgull? Recel a mostrar la meua fragilitat? He après a mostrar-me forta, si dubtes s'imposen, peus a terra, sense concessions, treballa i tira endavant, fer, fer i fer. Però res és tan simple, ningú. Les persones som complexes, el què mostrem, com els icebergs, només és una petita part. Amagat hi tenim pors, vivències, traumes, impulsos...

Tots podríem ser un altre. Ens anem configurant a partir del què i el qui ens envolta però sempre ens podríem reinventar. Només cal tenir la decisió ferma de fer-ho. Jo penso que no em cal, estimo el que tinc amb totes les imperfeccions. Sóc una privilegiada! Ho tinc ben clar. Sovint, sota la dutxa tèbia la meua veueta interior em diu: "quin luxe! Obro l'aixeta i em surt aigua i a més a més calenta" i tot el meu cos gaudeix de l'aigua lliscant.

Avui no hi ha res a l'agenda!

Endreçar la cuina, diaris i papers, tinc un parell de correus per fer, potser farem baixar les ametlles, vull fer la quiche d'espínacs, caldria regar, sembla que visquem al desert d'Arizona, a la llibreta de notes veig el retall de diari amb la nota de l'Escola Europea d'Humanitats que dirigeix el filòsof Josep Ramoneda, he de buscar informació, una mica de bicicleta, lectura "L'home que va confondre la seva dona amb un barret"... No cal fer dinar, va sobrar fricandó, l'Albert i la Mònica no van venir a dinar, tots eren a la manifestació de la diada.

Som-hi!

21 de febrer del 2017 La mida justa

La mare a l'hospital, el pare sol a casa i jo decideixo escriure.

No és ben bé així: a la mare avui la porten a Barcelona per fer unes proves, en Kiku l'acompanya, el pare es lleva tard, deu estar esmorzant o potser ja pinta i després l'Esteve hi va a dinar. Però jo

tinc un “flaix” de culpabilitat, com si no tingués dret als meus desitjos. Programada per viure pels altres.

La vida segueix, sempre, quan estàs bé i quan no ho estàs, i quan mors. La vida segueix.

Els vincles ens acompanyen, ens donen seguretat, confiança... també ens fan patir. Però cada un de nosaltres som elements independents, malgrat la malaltia d'un, la vida segueix. Trigarem més o menys a adaptar-nos a la malaltia, a les visites, a l'absència però indefectiblement la vida continua i ha de ser així.

Trobar la mida justa entre acompanyar, ser amb i per als altres i seguir la pròpia vida, la de les obligacions i la del lleure, la creativa, la personal. Separar-nos, ser un entre els altres, no ser una sola cosa, els problemes dels altres ens afecten però en la justa mesura.

Fer conscient com m'afecta l'actitud o l'estat de l'altre (el company, la mare, els fills, la néta...) oferir el meu suport, ajuda, afecte... Però no deixar-me arrossegar, continuar essent jo mateixa. Per mi i pels altres.

Jo sóc responsable del meu benestar. No puc dependre, no puc deixar que els esdeveniments m'arrossequin. M'afecten però he de seguir caminant. Fins i tot “gaudir” potser no és la paraula, viure la pena, la por de perdre l'altre, el seu dolor... sentir-los conscientment com a experiència de vida, per créixer, perquè la vida és alegria i tristesa, plaer i dolor, companyia i soledat, celebració i trencament.

Ser feliç no és una alegria idiota i permanent. Ser feliç és viure conscientment i plenament el què toca en cada moment, essent jo mateixa, decidint i assumint de manera responsable el camí escollit.

Ser i estar amb la justa mesura. Aquest és el repte.

21 de febrer del 2017 La tensió creativa

Aquest estat d'alerta selectiva, per escriure, buscant la paraula, elaborant una idea, atenta al que penso... Dóna consciència, atenció, presència... Per dibuixar, observant les formes, les imatges, les expressions... en funció d'un projecte, al servei d'una idea per comunicar... pel gust d'expressar, de retenir plasmar un sentiment... una idea.

Observar la realitat, la més propera amb els propis filtres, amb la pròpia veu, mirada, pensament, esquemes... per plasmar-ho en

paraules, imatges, dibuixos, per expressar-me. I fer-ho: intents, esbossos, esborranys, proves... i finalment, una obra acabada, que s'acosta més o menys a l'objectiu, a la idea primera, que és obra creativa, pròpia... Tensió de vida, viure conscientment la pulsio interna.

Fer i pensar, pensar i fer. Sentir, observar, interpretar, expressar, gaudir de la vida, de ser viva, la bellesa del paisatge, l'amor, els sabors, la sensació de gana satisfeta, la set satisfeta, la dutxa, estar al llit nua, pell amb pell, la carícia dels llençols, l'escalfor del llit i el fred a fora... Expressió de la bellesa per sobreviure per fer contrapès al dolor de la humanitat, la bondat com a resposta al sense sentit de les injustícies. Indignació, denúncia... també és viure intensament però buscant la mesura per ser eficaç, útil als altres i a mi mateixa. Explorar els límits de les pròpies possibilitats. Centrar-me en què puc fer.

Treball personal, de saviesa, per aportar el meu granet de sorra, si més no per no fer mal. Col·laborar en la felicitat dels altres amb la meua. Responsable de la pròpia existència, la tensió creativa em dona "felicitat" dona sentit, objectiu... un "què fer" que es converteix en expressió, en comunicació amb els altres. O expressió per ella mateixa, per mi mateixa, per reafirmació del ser. També em dona cert aïllament, distanciament dels altres, envers els altres. Trobar la mesura si no vull estar sola, si no vull ser egoista, per ser útil. Connectada a la realitat pràctica: tasques domèstiques, relacions...

Trobar la justa mesura.